

KRÓLESTWO BOŻE NIEBIAŃSKIE I ZIEMSKIE

"Przyjdź królestwo twoje; bądź wola twoja jako w niebie, tak i na ziemi" (Mat.6:10)

Chrześcijanie od wieków gorliwie modlą się do Boga, Niebiańskiego Ojca, o przyjście Jego Królestwa i wypełnianie się Jego woli na ziemi, tak jak wypełnia się ona w niebie. Jest to odpowiednia modlitwa, uznana osobiście przez Jego Syna, Jezusa Chrystusa. Pismo Święte daje wystarczające zapewnienie, że w odpowiednim czasie Bóg na nią odpowie. I rzeczywiście, jednym z głównych celów drugiego przyjścia na ziemię Jezusa jako Boskiego Przedstawiciela jest ustanowienie na całej *ziemi* Jego wiecznego Królestwa, "*pod wszystkim niebem*", z chwalebny panowaniem pokoju, sprawiedliwości i prawdy (Dan. 7:13, 14, 18, 22, 27, 2:35, 44, 45, Dz.Ap. 3:20, 21, Obj. 11:15, Izaj. 9:6, 7, Łuk. 1:32, 33).

Biblia dużo miejsca poświęca Królestwu Bożemu. Wyrażenie to oraz wyrażenie synonimiczne, Królestwo Niebieskie, w samym Nowym Testamencie pojawia się prawie sto pięćdziesiąt razy. Niemal wszystkie nauki Jezusa odnoszą się do tego Królestwa, bądź niebiańskiego, bądź ziemskiego, bądź obydwóch.

Wielu wyznaje niebiblijną myśl, że Królestwo Mesjasza polega po prostu na panowaniu w sercach Jego naśladowców w obecnym życiu. Cierpiący Kościół w wieku Ewangelii rzeczywiście czasami nazwany jest w Piśmie Świętym Królestwem (np. Mat. 11:12). Jednak zaprzeczanie, że istnieje także przyszłe Królestwo Boże, jeszcze powszechnie nie ustanowione (Ps. 72:8), w którym na ziemi pełniona będzie wola Boża, tak jak jest pełniona w niebie, i w którym Jezus wraz z Kościołem mają rządzić ziemią (Obj. 5:9, 10), oznacza unieważnienie i przekreślenie największych i

najchwalebniejszych obietnic udzielonych przez Jezusa, Apostołów i proroków.

Polecając nam modlić się o przyjscie Królestwa Bożego oraz wypełnienie się Jego woli na ziemi, jak wypełnia się ona w niebie, Jezus miał szczególny cel. Chciał On, abyśmy mieli w umyśle wspaniałą obietnicę Bożą, że Królestwo Mesjasza ustanowione będzie w mocy i wielkiej chwale po Jego wtórom przyjściu oraz że ignorancja, grzech i śmierć zostaną przez nie usunięte, a chętni i posłuszni z rodzaju ludzkiego zostaną od nich uwolnieni i wtedy każde kolano ugnie się i każdy język wyzna ku chwale Bożej, że Jezus Chrystus jest Panem (Izaj. 25:7-9, 45:22, 23, Rzym. 8:19-22, 14:11, Fil. 2:9-11).

Jezus najwyraźniej chciał, abyśmy Królestwo Boże łączyli z wielką obietnicą daną Abrahamowi: „...i będą błogosławione w Tobie wszystkie narody ziemi” (1 Moj. 12:3, 22:16-18, Gal. 3:8, 16, 29). Jego nauką posłaniem, do przekazywania którego w Jego imieniu upoważnił Swój lud, jest Ewangelia Królestwa (Mat. 24:14) - posłanie zbawienia dla Kościoła i świata (1 Jan 2:2, Jan 10:16).

DWIE FAZY KRÓLESTWA

Z tej obietnicy danej Abrahamowi (i wielu innych ustępów Pisma Świętego, z których część później omówimy) dowiadujemy się, że Królestwo Boże, o które się modlimy, ma mieć dwie części, fazy: fazę niebiańską, duchową ("jako gwiazdy niebieskie") oraz fazę ziemską ("jako piasek, który jest na brzegu morskim"). W tych dwóch fazach Królestwa Bożego, w Abrahamowym *nasieniu jako gwiazdy* i jego *nasieniu jako piasek*, jak Bóg obiecał w swym Przymierzu potwierdzonym przysięgą, "błogosławione będą ... wszystkie narody ziemi" (1 Moj. 22:16-18, 13:16, 15:5, 26:4, 28:14, 32:12, Żyd. 6:13-18). Zaprawdę, to biblijna definicja "Ewangelii" - radości wielkiej, która będzie

wszystkiemu ludowi (Łuk. 2:10-14), ponieważ "upatrzywszy to Pismo, iż z wiary Bóg usprawiedliwia pogan, przedtem opowiedziało Abrahamowi, iż *w tobie błogosławione będą wszystkie narody*" (Gal. 3:8).

ŻYDOWSKIE NADZIEJE ODNOŚNIE KRÓLESTWA

Naród żydowski przez wiele wieków oczekiwał wypełnienia się w nim Bożej obietnicy danej Abrahamowi - że stanie się wielki, a przez niego na wszystkie narody spłyną Boskie błogosławieństwa. Bóg obiecał, że jeżeli Żydzi będą Mu posłuszni i dotrzymają zawartego z Nim przymierza, będą Mu królestwem kapłańskim i narodem świętym (2 Moj. 19:5, 6). Izrael jako naród, mając pouczenie i przygotowanie pod Przymierzem Zakonu, był najbardziej religijnym i najlepiej poinstruowanym narodem świata w czasie pierwszego adwentu Jezusa.

Jan Chrzciciel, Jezus i Jego uczniowie głosili Żydom wówczas, że "przybliżyło się królestwo niebieskie" (Mat. 3:2, 4:17, 5:10, 10:7, Mar. 1:14, 15), wyrażając w ten sposób fakt, iż przywilej stania się niebiańskim, duchowym nasieniem Abrahama, Boskim "królestwem kapłańskim" (przywilej ten był główną łaską obietnicy), należał do nich - jeśli byli gotowi, jeśli naprawdę byli narodem świętym.

Ale oni spodziewali się wielkiego oswobodziciela, który wyzwoliłby ich spod rzymskiego jarzma i ponownie ustanowił w Izraelu królestwo, w wielkiej mocy i chwale, by błogosławić wszystkie inne narody. Królestwo Boże rozumieli jedynie jako królestwo *ziemskie*, dlatego nauka Jezusa o królestwie *niebieskim* była dla nich trudna do przyjęcia, tak samo jak trudną do przyjęcia jest dzisiaj dla wielu, którzy o Królestwie Bożym myślą tylko jako o *niebiańskim* królestwie, biblijna nauka o *ziemskiej* fazie Królestwa.

Naród żydowski nie był gotowy. Tylko przepowiedziana mała garstka jego członków (Izaj. 1:9, Rzym. 9:27, 11:5), która przy końcu misji Jezusa liczyła zaledwie 500 świętych (1 Kor. 15:6), "prawdziwych Izraelczyków" (Jan 1:47), w sercu całkowicie poświęconych Bogu - przyjęła posłanie Ewangelii. Narodowi, który jako całość nie przyjął posłannictwa, Jezus oświadczył: "...od was odjęte będzie królestwo Boże, i będzie dane narodowi, czyniącemu pożytki jego" (Mat. 21:43). Tak więc na krótko przed Swym ukrzyżowaniem powiedział im: "Oto wam dom wasz pusty zostanie ... nie ujrzycie mię od tego czasu, aż rzeczenie: Błogosławiony, który idzie w imieniu Pańskim [Jehowy]" (Mat. 23:37-39). Kilka dni później tłum Żydów krzyczał: "Ukrzyżuj go!", podczas gdy bezbożny Piłat pytał: "Cóż wżdy złego uczynił?" Naród żydowski najwyraźniej nie był więc przygotowany, by stać się duchowym nasieniem Abrahama, które ma być użyte przez Boga do błogosławienia innych narodów.

Przywileje i łaski Królestwa przeszły z "Izraela według ciała" (1 Kor. 10:18) na wydający owoce naród: Izrael duchowy, duchową klasę Królestwa, której istnienie jako takiej rozpoczęło się w dniu Zielonych Świątek. Wszyscy prawdziwi Izraelici" z domu cielesnego mieli przywilej stania się członkami domu duchowego (Jan 1:12, Rzym. 11:7) - by otrzymać spłodzenie z Ducha Świętego i wprowadzenie do "ciała jego [Chrystusa], które jest kościół" (Rzym. 12:5, 1 Kor. 10:17, 12:22, 23, 3:6, 4:12, Kol. 1:24). O kościele tym święty Piotr pisze: „...wy jesteście..... królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym" (1 Piotra 2:9, porównaj 2 Moj. 19:5, 6).

POGANIE PRZYJĘCI DO KLASY KRÓLESTWA

Garstka Żydów, prawdziwych Izraelitów, uznana została godnymi bycia w tym świętym narodzie, Izraelu duchowym. Inni Żydzi, Izrael nominalny, zostali uznani niegodnymi i jak symboliczne gałęzie w rodzimym drzewie oliwnym, narodzie

wybranym, zostali wyłamani. Na ich miejsce zaczęli być wszczepiani wierzący i poświęceni poganie jako symboliczne gałęzie płonnej oliwy, by stać się częściami prawdziwego narodu wybranego, Izraela duchowego, przeznaczonego do otrzymania największych łask pod Przymierzem Abrahamowym (Rzym. 11:16-24).

Począwszy od Korneliusza (Dz.Ap. 10), przez Wiek Ewangelii, Bóg spoglądał,...na pogany, aby z nich wziął lud imieniowi swemu", by razem z prawdziwymi Izraelitami byli nasieniem duchowym, "jako gwiazdy niebieskie". Bóg mówi, że: "Potem [po wejrzeniu i skompletowaniu wybranych z pogan] się wrócę [z łaską dla rodzaju ludzkiego w ogóle], a [aby to wykonać] pobuduję zasię przybytek Dawidowy [znowu podniosę rodzinę Dawida do rangi królewskiej, w Mesjaszu jako Królu] upadły, a obaliny jego zasię pobuduję [Izrael jako królestwo jest w ruinie od czasu stracenia swej królewskiej rodziny jako władców za dni Sedekiasza, w 607 roku przed naszą erą, lecz w Tysiącletnim panowaniu Mesjasza ziemskie królestwo zostanie im zwrócone] i znowu go wystawię [jako dom rządzący światem]" Dz.Ap. 15:14-16).

Rzym. 11:25-27 także wskazuje, że cielesny Izrael był pozbawiony łaski Bożej tylko do chwili skompletowania duchowej klasy Królestwa, a wiersz dwudziesty dowodzi, że Izraelici zostali odrzuceni z powodu ich niewiary, niedoceny Mesjasza i zaproszenia wejścia do duchowej klasy Królestwa (Mat. 23:13). "...zatwardzenie z części przyszło na Izraela", *lecz nie na zawsze*. Tak być miało "...pókiby nie weszła zupełność pogan [pełna liczba wybranych do duchowej klasy Królestwa, która miała być wybrana z pogan w czasie wieku Ewangelii]". Bóg obiecał, że wtedy Jego łaska wróci do Izraela: "A tak wszystkim Izrael będzie zbawiony [ze swego zaślepienia i potępienia Adamowego - razem ze zmarłymi, jak i żyjącymi (Łuk. 2:34)], jako napisano: Przyjdzie z Syjonu wybawiciel

[Chrystus, Głowa i Ciało], i odwróci niepobożność [ich zaślepienie lub zatwardziałość w Wieku Ewangelii] od Jakuba [Izraela cielesnego]. A toć będzie przymierze moje z nimi [Nowe Przymierze wypisze prawo Boże w ich sercach i umysłach; porównaj Jer. 31:31-34; Ezech. 36:25, 26], gdy odejmę grzechy ich [przez zastosowanie zasługi Okupu Chrystusa dla zadośćuczynienia Boskiej sprawiedliwości za nich, skutkiem czego zostaną zbawieni od wyroku Adamowego; porównaj 2 Moj. 24:8, Żyd. 9:19]".

Po stwierdzeniach Apostoła Jakuba w Dz.Ap. 15:14-16 wyżej zacytowanych wskazuje on (w. 17), że ponowne ustanowienie ziemskiego królestwa Izrael ma szczególny cel: "Aby ci, co pozostali z ludzi [reszta pozostała po zabraniu wybranych, to jest, niewybrańcy], szukali Pana [zbawienia, gdy ziemska faza Królestwa zostanie w Tysiącleciu ustanowiona], i [nawet; greckie słowo *kai* może być także tak przetłumaczone] wszyscy narodowie [wszyscy niewybrani], nad którymi wzywano imienia mojego [Bożego; nie chodzi o ludzi *dla* Jego imienia, wybranych, wspomnianych w w. 14, którzy noszą Jego imię jako swoje nazwisko rodowe, lecz o niewybranych, ludzkość w ogóle, *nad* którymi wzywane jest imię Jego na mocy Okupu, którego dostarczył (Jan 3:16). Okup czyni ich Jego własnością z tytułu nabycia, po czym Jego imię zostaje na nich wypisane, tak jak każda własność nosi na sobie nazwisko właściciela]".

Apostoł Paweł wyjaśnia, że wielki antytypowy Najwyższy Kapłan, Jezus Chrystus, "nie wszedł do świątyni ręką uczynionej [świątyni i świątyni najświętszej w przybytku na puszczy], któraby była wizerunkiem [typem] prawdziwej, ale do samego nieba [w czasie Swego wniebowstąpienia], aby się teraz okazał przed oblicznością Bożą [przy antytypowej ubłagalni, by zadośćuczynić Boskiej sprawiedliwości] za nami [Kościołem]" (Żyd. 9:24). Lecz jest On ubłaganiem nie tylko "za grzechy nasze [Kościoła] ... *ale też za grzechy wszystkiego świata*" (1 Jan 2:2), a

w Swym drugim adwencie "drugi raz się bez grzechu [ofiary za grzech; w Swym pierwszym adwencie Jezus był bez grzechu - Żyd. 4:15; 7:26 - ale umarł w miejsce grzesznika; Bóg "...tego, który nie znał grzechu, za nas grzechem - ofiarą za grzech - uczynił, abyśmy się my stali sprawiedliwością Bożą w nim" - 2 Kor. 5:21; a w Swym drugim adwencie pojawia się On po raz drugi, bez ofiary za grzech] okaże tym, którzy go oczekują ku zbawieniu" (Żyd. 9:28).

ZAPROSZENIE DO KRÓLESTWA W WIEKU EWANGELII

W ten sposób zaproszenie do zbawienia w Królestwie Bożym należy najpierw do duchowego Kościoła wybranego w ciągu Wieku Ewangelii. Jego członkowie są "dziedzicami królestwa, które obiecał tym, którzy go miłują" (Jak. 2:5). W pierwszej części drugiej obecności Jezusa, okresie tysiąca lat, najpierw wyswobadza i wywyższa On Swoją Oblubienicę, Małżonkę Barankową, Swoje "maluczkie stadko" stu czterdziestu czterech tysięcy członków Ciała, którym obiecał główne miejsce w niebiańskiej fazie Królestwa, przywilej rządzenia w Nim "tysiąc lat" "na ziemi" (Mat. 26:29, Łuk. 12:32, 22:29, 30, 2 Tym. 2:12, Obj. 3:21, 5:9, 10, 14:1-4, 19:7, 20:4, 6). Otrzymują oni pełne zbawienie w "pierwszym zmartwychwstaniu", kiedy to uzyskują nieśmiertelność, "Boskie przyrodzenie (nature)", stwarzani na podobieństwo swego Pana i Zbawiciela istotami duchowymi, niewidzialnymi dla naturalnych oczu ludzi (2 Piotra 1:4, 1 Jan 3:2, Jan 14:19, 1 Tym.1:17, 6:16).

Następnie nasz Pan wyswobadza i wywyższa drugorzędą wybraną klasę duchową, drugorzędą część "zebrania pierwotnych, którzy są spisani w niebie" (Żyd. 12:23), Ci są "ludem wielkim" świętym, którzy wyszli z ucisku, spółdzionymi z Duchą nowymi stworzeniami wieku Ewangelii, które nie były wystarczająco wierne, by być zaliczonymi do Oblubienicy

Chrystusowej, lecz gdy "omyli szaty swoje, i wybielili je we krwi Barankowej" zostali uznani godnymi bycia "pannami ... towarzyszkami jej", które wchodzą "na pałac królewski z "weselem i radością" i otrzymują miejsce nie na stolicy, lecz "przed stolicą Bożą" i mają przywilej "służyć we dnie i w nocy w kościele jego" (Ps. 45:15, Obj. 7:9-17).

Wielka Kompania jako klasa przygotowywana jest do zajęcia stanowiska w Królestwie w "naznaczonym czasie" (czasie końca), kiedy wielu, jak przepowiedziano, biega tam i z powrotem jak nigdy przedtem, wiedza znacznie wzrosła, a my jesteśmy w powstałym "ucisku wielkim" (który rozpoczął się w 1914 r.), w obecnym "czasie ucisku, jakiego nie było od początku świata, aż dotąd" - "ani potem będzie" (Obj. 7:14, Dan. 12:4, 1, Mat. 24:21). Owa klasa Boskich wybrańców jest kompletowana, udoskonalana i wywyższana w tym czasie żniwa, którym kończy się wiek Ewangelii i "teraźniejszy wiek zły" (Gal. 1:4, Mat. 13:39-43, 49, 50).

W tym samym czasie ucisku nasz Pan ponadto rozwija, wyswobadza i wywyższa Młodocianych Godnych, czwartą klasę Boskich wybrańców. W naturze i nagrodzie mają być oni równi Starożytnym Godnym - wiernym sługom Boga z czasów Starego Testamentu, od Abła do Jana Chrzciciela, opisanym w Liście do Żyd. 11: "Których świat nie był godzien". Starożytni i Młodociani Godni wspólnie tworzyć będą główna część, część rządzącą, ziemskiej fazy Królestwa, która błogosławić ma cały rodzaj ludzki. Jezus wskazał, że Starożytni Godni będą w ziemskiej fazie Królestwa, kiedy dał za przykład Jana Chrzciciela i wyjaśnił, że "...który jest najmniejszym w królestwie niebieskim [duchowej fazie Królestwa], większy jest, niżeli on" (Mat. 11:11). Mówił On także, że inni ludzie będą w Królestwie widzieli Abrahama, Izaaka i Jakuba oraz wszystkich proroków (Łuk. 13:28), a więc w jego ziemskiej widzialnej fazie.

ZOBRAZOWANIE DWÓCH FAZ KRÓLESTWA

Jezus i Maluczkie Stado, sto czterdzieści cztery tysiące, będą niewidzialnymi władcami Tysiącletniego Królestwa. Na duchowym poziomie istnienia wspomagani będą przez Wielką Kompanię jako niższych niewidzialnych władców. Te dwie klasy będą niewidzialną, niebiańską fazą Królestwa. Zajmie ona miejsce niewidzialnego królestwa "teraźniejszego wieku złego" - królestwa szatana i jego aniołów (Mat. 12:24-28, Łuk. 4:5-7, Jan 14:30, 16:11, 18:36, 2 Kor. 4:4, Gal. 1:4, Efez. 2:2, 6:11, 12, Kol. 1:13). Król światłości i chwały zajmuje miejsce księcia ciemności i grzechu (Obj. 11:15).

Jezus dowiódł, że władcy duchowej fazy Królestwa w swoim panowaniu będą niewidzialni dla naturalnych oczu ludzi, na przykład, gdy odpowiedział na pytanie faryzeusza odnośnie czasu przyścia królestwa Bożego. Powiedział im, "Nie przyjdzie królestwo Boże z postrzeżeniem [z zewnętrzną manifestacją]: Ani rzeką [ludzie nie będą mogli pokazać tych władców swoim bliźnim mówiąc: Oto tu, albo tam jest: albowiem królestwo Boże wewnątrz was jest [dosłownie: *pośród was*]" (Łuk. 17:20, 21). W ten sposób dowiódł On, że gdy Jego Królestwo będzie panowało nad ziemią, Władcy tego Królestwa będą obecni i mocni, lecz, podobnie jak teraz Bóg i Jezus (Jan 1:18, 14:19, 1 Tym. 1:17, 6:16) oraz aniołowie Boga, będą niewidzialni dla naturalnych oczu ludzkich.

Starożytni i Młodociani Godni będą widzialnymi, ziemskimi przedstawicielami niewidzialnego Królestwa. O dwóch fazach Królestwa, niebiańskiej i ziemskiej, często mówi się w Piśmie Świętym (na przykład, 1 Kor. 15:40) jako o oddzielnych i różnych. W niektórych ustępach są one odpowiednio przedstawione w Syjonie i Jeruzalemie.

Proroctwo Izaj. 2:2-4, które później dokładnie zbadamy, oświadcza: "... z *Syonu* wyjdzie zakon, a słowo Pańskie z *Jeruzalemu*". Izaj. 62:1, 2: "Dla *Syonu* milczeć nie będę, a dla *Jeruzalemu* nie uspokoję się, dokąd sprawiedliwość jego nie wynijdzie jako jasność, a zbawienie jego jako pochodnia gorzeć nie będzie. I oglądają narody [ludzkość w ogóle], sprawiedliwość twoją i nazwą cię imieniem nowym, które usta Pańskie mianować będą". Joel 2:32 mówi: "Wszakże stanie się, że ktokolwiek wzywał imienia Pańskiego, wybawiony będzie; bo na górze *Syon* i w *Jeruzalemie* będzie wybawienie, jako rzekł Pan, to jest w ostatkach, których Pan powoła".

W innych ustępach dwie fazy Królestwa zobrazowane są inaczej: W Ps. 107:32 czytamy: "Niech go [Boga] wywyższają w zgromadzeniu ludu [przede wszystkim w Maluczkiem Stadku, drugorzędnie w Wielkiej Kompanii], a w radzie starców [Starożytni i Młodociani Godni] niechaj go chwala". W proroctwie Izaj. 32:1 czytamy: "Oto król [Chrystus, Głowa i Ciało - Obj. 20:4, 6] będzie królował w sprawiedliwości, a książęta [Starożytni i Młodociani Godni] w sądzie [w zgodzie z doktrynalnymi naukami wielkiego Króla] panować będą". Ps. 45:17 wskazuje, że książęta ci będą w ziemskiej, widzialnej fazie Królestwa, "... książętami po wszystkiej *ziemi*".

Te dwie fazy Królestwa są także symbolicznie i pięknie przedstawione w proroctwie Zach. 14:4, 5 - "I staną nogi jego [Pana - *Jehowy*; zobacz w. 3; świadcząc o powrocie Jego łaski i odrestauowaniu Jego władzy na ziemi] w on [Tysiącletni] dzień na górze Oliwnej [w Królestwie *światłości, pokoju i Boskiego błogosławieństwa*], która jest przeciwko Jeruzalemowi na wschód słońca [po stronie wschodu słońca], a góra Oliwna się na poły rozszczepi, na wschód i na zachód słońca [otwierają w ten sposób drogę dla Słońca Sprawiedliwości - Mal. 4:2; Mat. 13:43 - by świeciło pomiędzy rozszczepionymi częściami] rozpadliną bardzo wielką [Dolina Błogosławieństw, Królestwo Boże na

ziemi, napełniona światłem prawdy i sprawiedliwości, oświetlającym cały rodzaj ludzki, wolny od wszelkiego cienia grzechu i śmierci], i odwali się [z ziemskich do niebiańskich warunków] połowa owej góry [duchowa faza Królestwa - Maluczkie Stadko i Wielka Kompania] na północ [w kierunku Plejad, przypuszczalnej siedziby Boskiego mocarstwa - Ijob 38:31, Ps. 48:3, 75:7, 8, Izaj. 14:13, 14], połowa jej [ziemska faza, Starożytni i Młodociani Godni] na południe [całkowite odrodzenie do doskonałego życia ludzkiego w ziemskiej fazie Królestwa]". Wówczas wszyscy, którzy staną się prawdziwymi Izraelitami Tysiąclecia, "ludem Bożym", zachowają życie uciekając do doliny miłosierdzia. W ten sposób przyjdzie Jehowa ze swoimi błogosławieństwami dla świata, udzielanymi przez Jego Świętych, którzy (jako nasienie Abrahamowe) będą z Nim zjednoczeni w błogosławieniu wszystkich rodzin ziemi.

ZOBRAZOWANIE CZTERECH WYBRANYCH KLAS

Niektóre ustępy Pisma Świętego przedstawiają oddzielnie wszystkie cztery wybrane klasy. Odnotujemy tylko kilka: Joel 2:28, 29 wskazuje, że "potem" [po Wieku Ewangelii z jego czasem ucisku i zniwem opisanymi w kontekście] wyleje Bóg swego Ducha Świętego na wszelkie Ciało, tak aby niewybrany świat, "pozostali z ludzi", mógł otrzymać swój tysiącletni Dzień Sądu, w którym zostaną wybawieni z potępienia Adamowego i otrzymają sposobność poznania Prawdy, usłyszenia o imieniu Jezus, jednym imieniu pod niebem danym ludziom, przez które możemy być zbawieni (Dz.Ap. 4:12, 17:31, 2 Piotra 3:7, 8, 1 Tym. 2:4, 2 Tym. 4:1, Jan 1:9, 12:32, Izaj. 11:9). Wtedy, w wieku Tysiąclecia, Chrystusowi "synowie"(ci mocniejsi) i "córki" (ci słabi; porównaj Izaj. 60:4) będą w "czasie naprawiania wszystkich rzeczy" (Dz.Ap. 3:19-21) "prorokować" (ogłaszać prawdę - Ps. 107:22), "starcom waszym [po hebrajsku *zekenim*; przetłumaczone także jako "starcy" w proroctwie Izaj.24:23, gdzie chodzi o tę samą klasę] sny się śnić będą [otrzymają

objawienie głębszych prawd w Królestwie Bożym na ziemi], a młodzieńcy wasi [Młodociani Godni, druga klasa *nasienia jako piasek*] widzenia widzieć będą [otrzymają objawienie prostrzych prawd]. Nawet i na sługi [Maluczkie Stadko] i na służebnice [Wielką Kompanię] wyleję w one dni [wieku Ewangelii, w których udoskonalane będą dwie duchowe klasy niewidzialnej fazy Królestwa, *nasienie jako gwiazdy*] Ducha mego". Tutaj oprócz nie wybranych synów i córek z restytucji wymienione są oddzielnie cztery wybrane klasy: dwie (Starożytni i Młodociani Godni) z ziemskiej fazy Królestwa i dwie (Maluczkie Stadko i Wielka Kompania) z niebiańskiej fazy Królestwa.

NOE I SYNOWIE, KAPŁANI I LEWICI

Na cztery wybrane klasy wskazują także cztery pary zachowane od wód potopu (typu przekleństwa ziemi) w arce (typie Przymierza Abrahamowego). Noe i jego żona przedstawiają Jezusa (Żyd. 11:7) oraz Maluczkie Stadko, którzy jako drugi Adam i Ewa odrestaurują ludzkość "w odrodzeniu, gdy usiądzie Syn człowieczy na stolicy chwały swojej" (Mat. 19:28, 1 Kor. 15:45). Trzech synów Noego (Sem, Cham, Jafet) i jego żony przedstawiają Starożytnych i Młodocianych Godnych oraz Wielką Kompanię odpowiednio w ich przywódcach i członkach wspomnianych klas (1 Moj. 7:13, 1 Piotra 3:20).

Kapłani, obozujący na wschód od Przybytku, są typem na Królewskie Kapłaństwo, Chrystusa, Głowę i Ciało; a trzy grupy Lewitów - Kaatyci, Gersonici i Meraryci - obozujący po trzech pozostałych stronach Przybytku, są odpowiednio typem trzech pozostałych klas Boskich wybrańców (przed chwilą wymienionych w poprzednim paragrafie) jako część nasienia Abrahamowego w jego szerszym zastosowaniu. Będą oni wspomagać Królewskie Kapłaństwo w błogosławieniu wszystkich rodzin ziemi, zobrazowanych w dwunastu

pokoleniach Izraela obozujących w większej odległości wokół Przybytku.

PSALM 72:3 I IZAJASZ 60:13

Cztery wybrane klasy są także zobrazowane w dwóch górach i dwóch pagórkach, które w sprawiedliwości przyniosą pokój rzeszom ludzkim (Ps. 72:3, Izaj. 55:12).

Literalne Jeruzalem było zbudowane na dwóch górach: Syjonie i Morii oraz dwóch pagórkach: Akrze i Bezecie. Syjon i Moria przedstawia kolejno niebiańską i ziemską fazę Królestwa, to jest, Chrystusa Głowę i Ciało oraz Starożytnych Godnych jako dwie wyższe władze Królestwa (zobacz Ps. 72:16, Izaj. 2:2 - "wierzch gór"). Akra i Bezeta przedstawiają podległe (podrzędne) władze Królestwa, to jest, Wielką Kompanię i Młodocianych Godnych. Tak jak Moria była pierwszym wzniesieniem literalnego Jeruzalem zabudowanym przez Izraelitów, tak Starożytni Godni byli pierwszą rozwiniętą częścią Królestwa. I tak jak Syjon był drugim wzniesieniem miasta zabudowanym przez Izraelitów, tak Maluczkie Stadko było drugą rozwiniętą częścią Królestwa. Tak jak pagórek Akra był trzecim wzniesieniem Jeruzalem zabudowanym przez Izraelitów, tak Wielka Kompania jest trzecią klasą wśród rozwiniętych władz (podrzedną władzą) Królestwa (Obj. 7:9-17). I tak jak pagórek Bezeta był czwartym i ostatnim wzniesieniem zabudowanym przez Izraelitów, tak Młodociani Godni są ostatnią rozwiniętą władzą (drugą władzą podrzedną) Królestwa. Ludzkość, która ma być błogosławiona przez te dwie symboliczne góry i niższe od nich pagórki przedstawiona jest w dolinie literalnego Jeruzalem.

Izaj. 60:13 także pokazuje cztery klasy wybranego nasienia Abrahamowego, które błogosławić ma ludzkość w nadchodzącym Królestwie: "Sława Libanu [Liban znaczy *biały*, a jego wiecznie zielone drzewa, chwała Libanu, przedstawiają

sprawiedliwych *jako antytypowych Lewitów*; Ps. 92:13, 14] do ciebie przyjdzie [antytypowi Lewici zostaną przyprowadzeni do Kapłanów, Chrystusa, Głowy i Ciała; 4 Moj. 3:6-9], jedlina [Starożytni Godni], sosna [Wielka Kompania], także bukszpan [Młodociani Godni] dla [służąc wspólnie] ozdoby miejsca świątynicy mojej [praca Lewitów, 4 Moj. 3:6-9, 8:19], abym miejsce nóg moich [ziemia podnózek nóg moich; Dz.Ap. 7:49] uwielbił [napęczniona jest chwałą Pańską wszystka ziemia - 4 Moj. 14:21]".

DAN. 3; 2 TYM. 2:20; PSALM 45

Dan. 3 opisuje trzy z czterech wybranych klas, które żyją teraz, przy końcu Wieku Ewangelii, a mianowicie: Maluczkie Stadko (Sadrach, *królewski*, sugeruje Królewskie Kapłaństwo; 1 Piotra 2:9), Wielką Kompanię (Mesach, *gość*, sugerujące gości zaproszonych na ślubną Wieczerzę Baranka, na którą wezwanie, zaproszenie, działa teraz, przy końcu wieku Ewangelii; Obj. 19:5-9) oraz Młodocianych Godnych (Abednego, *śługa proroka*; są oni wiernymi sługami Maluczkiego Stadka i Wielkiej Kompanii przy końcu wieku Ewangelii i będą specjalnymi pomocnikami Starożytnych Godnych w Tysiącletnim Królestwie na ziemi). Wierny lud Boży z tych trzech wybranych klas odmawia kłaniania się i oddawania czci antytypowemu złotemu posągowi militarystyki, jak również papizmu i federacjonizmu - Bestii i jej obrazowi (Obj. 13:4-17).

2 Tym. 2:20 dowodzi, że "w wielkim domu [wielki dom typowego najwyższego kapłana Aarona - 3 Moj. 16:6, 4 Moj. 17:2, 3, 3:6-9, 17-20 - składał się z jego synów i trzech typowych klas Lewitów wyżej wymienionych; tak więc w wielkim domu naszego Wielkiego Najwyższego Kapłana są cztery antytypowe klasy] nie tylko są naczynia złote i srebrne [przedstawiające kolejno Maluczkie Stadko i Wielką Kompanię, dwie wybrane klasy w niebiańskiej, duchowej fazie Królestwa - porównaj Mal.

3:3], ale też drewniane i gliniane [przedstawiające kolejno Starożytnych Godnych i Młodocianych Godnych, dwie wybrane klasy w widzialnej, ziemskiej fazie Królestwa, a [oprócz tych czterech wybranych klas będą] niektóre [z rzesz rodzaju ludzkiego] ku uczciwości [w czasie restytucji], drugie zaś ku zelżywości ["kozły" z Mat. 25:31-46]".

Psalm 45 daje piękny obraz, wskazując między innymi na trzy z czterech wybranych klas. W w. 2 jako mówca wprowadzony jest Jehowa, a Jezus jako "król". Jezus następnie jest opisany w ww. 3-10, a Maluczkie Stadko, Jego Oblubienica i Współdziedzic, w ww. 10-15. Wielka Kompania jako służące Oblubienicy, "panny za nią towarzyszki jej", przedstawiona jest w ww. 15, 16; a Starożytni Godni ("ojcowie twoi") jako dzieci Chrystusa w wieku Tysiąclecia oraz jako "księżęta po wszystkim ziemii" nad klasą restytucyjną wspomniani są w w. 17. Klasa restytucyjna, "narody", przedstawiona jest w w. 18 oddzielnie od wszystkich innych klas.

Cztery wybrane klasy wiernego ludu Bożego, które kroczą według wiary, nie wzroku, tworzą wybrane nasienie Abrahama, przez które błogosławione będą wszystkie rodzaje ziemi w nadchodzącym Królestwie na ziemi, które wkrótce będzie ustanowione, gdyż "ci, którzy są z wiary, ci są synami Abrahamowymi". "A tak ci, którzy są z wiary, dostępują błogosławieństwa z wiernym Abrahamem" (Gal. 3:7-9).

GÓRA (KRÓLESTWA) PANA

Chrystusowe panowanie pokoju na ziemi wkrótce ma się rozpocząć. Jak przepowiedział Bóg przez Swych proroków (na przykład, Izaj. 2:2-4, Mich. 4:1-4), "stanie się w ostateczne dni [w których żyjemy], że będzie przygotowana góra [królestwo; Dan. 2:34, 35, 44, 45] domu Pańskiego na wierzchu gór [przewyższająca, podporządkowująca sobie wszystkie absolutne

monarchie i podobne rządy], i wywyższy się nad pagórkami [monarchiami ograniczonymi, republikami, demokracjami itp.], a zbieżą się do niej wszystkie narody [każdy naród stanie się jej podległym - porównaj Obj. 11:15, Zach. 14:16-19].

"I pójdzie wielu ludzi, mówiąc: Pójdźcie, a wstąpcie na górę Pańską [stańcie się poddanymi Królestwa Bożego], do domu Boga Jakubowego, a będzie nas uczył dróg swoich [prawdy i sprawiedliwości - 1 Tym. 2:4, Izaj. 26:9, 28:17, Ps. 67:5, Ps. 96, Ps. 98], i będziemy chodzili ścieżkami jego; albowiem z Syonu [niebiańskiej, duchowej fazy Królestwa; Chrystusa i Jego "maluczkiego stadka" świętych - Łuk. 12:32, Izaj. 33:5, Dan. 7:13, 14, 18, 22, 27, Abd. 21, Obj. 14:1] wyjdzie zakon, a słowo Pańskie z Jeruzalemu [ziemskiej fazy Królestwa]".

"I będzie sędził między narodami, a będzie karał wielu ludzi [w czasie wielkiego ucisku (który rozpoczął się w 1914 roku) oraz przez cały tysiącletni Dzień Sądu, kiedy będą "sprawiedliwości się uczyć obywatele okręgu ziemskiego" - 2 Piotra 3:7, 8, Izaj. 26:9]". "I przekują miecze swoje na lemiesz, a włócznie swe na sierpy [swoje zasoby, odkrycia, wynalazki itp. łącznie z energią jądrową, przemienią ze środków ludzkiej zagłady na środki błogosławienia swych bliźnich]; nie podniesie naród przeciw narodowi miecza, ani się będą ćwiczyć do bitwy ["Nie będą szkodzić ani zabijać na wszystkiej górze mojej świętej; bo ziemia będzie napełniona znajomością Pańską, tak jak morze wodami napełnione jest" - Izaj. 11:9].

"CZAS UCIŚNIENIA" PRZYGOTOWUJE DROGĘ

Niespotykany czas wielkiego ucisku, który ciąży nad światem od roku 1914, jest jedynie przygotowaniem drogi (Sof. 3:8, 9, 2 Piotra 3:7, 10-13) do wprowadzenia chwalebego panowania pokoju Chrystusa. Bóg oświadcza (Agg. 2:7, 8), że w czasie wielkiego ucisku "jeszcze raz" poruszy On "wszystkie narody",

po czym "przyjdzie pożądanie wszystkich narodów", a w Liście do Żyd. 12:27 wyjaśnia, iż "to że mówi: Jeszcze raz, pokazuje zniesienie rzeczy chwiejących się, jako tych, które są uczynione [sfabrykowane, fałszywe, nie ugruntowane na zasadach prawdy i sprawiedliwości], aby zostawały te, które się nie chwieją [rzeczy oparte na słusznych zasadach - szczególnie Królestwo Boże, "nie chwiejące się" - w. 28]".

W proroctwie Oz. 2:18 i w Ps. 46:9-11 Bóg przepowiada zniszczenie narzędzi wojny i ostateczny wynik czasu ucisku. Oświadcza On: "...łuk i miecz pokruszę i wojnę z ziemi zniosę i sprawię, że bezpiecznie mieszkać będą [rodzaj ludzki]". "Pójdźcie, oglądajcie sprawy Pańskie, jakie uczynił spustoszenie na ziemi; Który uśmierza wojny aż do kończyn ziemi, łuk kruszy i orężę łamie, a wozy ogniem pali, Mówiąc: Uspokójcie się [przestańcie krzyczyć i walczyć], a wieście, że Ja Bóg [Najwyższa Istota]; będę wywyższony między narodami, będę wywyższony na ziemi [po czasie ucisku rodzaj ludzki będzie tak upokorzony niepowodzeniami swych własnych planów wprowadzenia rozbrojenia, pokoju i bezpieczeństwa, że będzie gotowy usłuchać głosu Boga (1 Król. 9:12), poznać Go i słuchać Jego Syna (Mat. 17:5)]".

Lecz w tym czasie ucisku "dusza ich w niebezpieczeństwie się rozplywa. Bywają miotani, potaczają się jako pijany, a wszystka umiejętność ich niszczy", wkrótce jednak, i to coraz głośniejsze "zawołają do Pana w utrapieniu swoim, z ucisków ich wybawi ich. Obróci burzę [czas ucisku] w ciszę, tak, że umilkną nawałności ich. I rozweselą się, że ucichło; a tak przywiezie ich do portu pożądanego [tj. Królestwa Bożego na ziemi]" (Ps. 107:26-30).

Ezech. 38 i 39 (porównaj Zach. 12) podaje opis ostatniej fazy ucisku zwanej "uciskiem Jakuba" (Jer. 30:4-8), w której różne otaczające narody będą się starały zniszczyć zebrany ponownie

Izrael. Ezech. 39:9 opisuje, że wynikiem tego będzie zniszczenie broni: "Tedy wynijdą obywatele miast Izraelskich, a zapaliwszy spalą orężę i tarcze, i drzewca, łuki i strzały, kije ręczne i włócznie, i będą z nich niecić ogień". Zauważ również Zach. 9:10 "Bo wytracę wozy z Efraima, i konie z Jeruzalemu, i będzie połamany łuk wojenny; i ogłosi [Mesjasz, Książę Pokoju - Izaj. 9:6, 7] pokój narodom, a władca jego [Dan. 7:13, 14, 27] (będzie) od morza aż do morza, i od rzeki aż do kończyn ziemi" (porównaj Ps. 72).

OPISANIE BŁOGOSŁAWIEŃSTW PANOWANIA CHRYSTUSA

Całkowite rozbrojenie, pokój i bezpieczeństwo, do którego nie doprowadziły plany i zamiary rodzaju ludzkiego i do którego doprowadzać nie mogą, będą zrealizowane podczas chwalebego tysiącletniego panowania Chrystusa. Wtedy ludzie nie będą już uczyć się walki i wzajemnego niszczenia, tak jak czynią to teraz i czynili w przeszłości od czasów Kaina, "który był z [ducha, usposobienia] tego złośnika [szatana], i zabił brata swego" (1 Jan 3:12). Wtedy będą żyli razem w pokoju, każdy starając się o dobro drugiego. Wtedy "każdy będzie siedział pod winną macicą swoją i pod figowym drzewem swoim [każdy będzie miał swój własny dom i posiadłość oraz spożywał będzie owoce swojej własnej pracy], a nie będzie nikt, coby ich przestraszył" (Mich. 4:4, Izaj. 65:21-25); gdyż wtedy "Książę pokoju" będzie królował "ku rozmnożeniu tego państwa i pokoju, któremu końca nie będzie" (Izaj. 9:6, 7).

Obecnie "...wszystko stworzenie wespół wzdycha, i wespół boleje aż dotąd ... oczekuje objawienia synów Bożych" (Rzym. 8:22, 19). Przy końcu obecnego czasu ucisku, który obali królestwo szatana z jego symbolicznym niebem i ziemią (jego fałszywymi władzami religijnymi i świeckimi), które "z wielkim trzaskiem przeminą" (2 Piotra 3:7, 10-12, Mat. 24:35, Obj. 6:14,

20:11), "synowie Boży", nasienie Abrahama, objawią się i rozpoczną błogosławienie wszystkich rodzin ziemi, zarówno żyjących, jak i zmarłych, ponieważ "wielu z tych, którzy śpią w prochu ziemi, ocucą się", "wszyscy, co są w grobach, usłyszą głos jego [Jezusa]" (Dan. 12:2, Jan 5:28, 29, Obj. 20:12-21:5).

Literalne niebiosa i ziemia trwają wiecznie (2 Kor. 5:1, Kazn. 1:4), ale symboliczne niebiosa i ziemia "teraźniejszego wieku złego" przemijają. "Lecz nowych niebios [duchowej fazy Królestwa i podporządkowanego jej religijnego porządku rzeczy] i nowej ziemi [ziemskiej fazy Królestwa i podporządkowanego jej społecznego porządku rzeczy] według obietnicy jego oczekujemy, w których sprawiedliwość mieszka" (2 Piotra 3:13, Izaj. 65:17, 66:22, 23, Obj. 21:1, 24-27, Sof. 3:8, 9). Będą wtedy "oglądały wszystkie kończyny ziemi zbawienie Boga naszego"; "Bo się objawi chwała Pańska, a ujrzy wszelkie ciało społem" (Ps. 67:8, Izaj. 40:5, 52:10).

Chrystus kontynuować będzie Swoje tysiącletnie pośredniczące panowanie "póki nie położy wszystkich nieprzyjaciół pod nogi jego. A ostatni nieprzyjaciół, który będzie zniszczony jest [Adamowa] śmierć (1 Kor. 15:24-26, Oz. 13:14, Obj. 20:14). "I nie będzie więcej uczył żaden bliźniego swego, i żaden brata swego, mówiąc: Poznajcie Pana; bo mię oni wszyscy poznają, od najmniejszego z nich aż do największego z nich, mówi Pan; bo miłościw będę [przez Chrystusa] nieprawościom ich, a grzechów ich nie wspomnę przeciw nim więcej"; "Dam zakon mój do wnętrzości ich, a na sercu ich napiszę go. I będę Bogiem ich, a oni będą ludem moim. (Jer. 31:34, 33).

I dam wam serce nowe, a ducha [usposobienie] nowego dam do wnętrzości waszych, i odejmę serce kamienne z ciała waszego, a dam wam serce mięsiste. Ducha mego, mówię, dam do wnętrzości waszej, a uczynię, że w ustawach moich chodzić, i sądów moich przestrzegać, i czynić je będziecie. A będziecie

mieszkać w ziemi, którąm dał ojcom waszym, i będziecie ludem moim, a Ja będę Bogiem waszym" (Ezech. 36:26-28).

Wtedy głoszone będzie posłanie ("głos wielki z nieba") mówiące (Obj. 21:3, 4), "Oto przybytek Boży [Chrystus jako miejsce Boskiego spotkania, przebywania i błogosławienia] z ludźmi, i będzie mieszkał z nimi [zostanie przywrócona społeczność między Bogiem a rodzajem ludzkim, tak jak istniała ona między Adamem a Bogiem przed upadkiem Adama]; a oni będą ludem jego, a sam Bóg będzie z nim, będąc Bogiem ich [w stosunku do Boga będą oni w przymierzu z Nim, tak jak był Adam zanim zgrzeszył]. I otrze Bóg wszelką łzę z oczu ich; a śmierci więcej nie będzie, ani smutku, ani krzyku, ani boleści nie będzie; albowiem pierwsze rzeczy [wszystkie skutki przekleństwa rodzaju ludzkiego w wyniku grzechu ojca Adama] pominęły [przy końcu tysiącletniego Królestwa panowania sprawiedliwości]". I nie będzie więcej żadnego przekleństwa [przekleństwo Adama będzie całkowicie usunięte]" (Obj. 22:3)

W czasie tysiącletniego panowania Królestwa Chrystusa szatan będzie związany, tak aby więcej nie zwodził narodów, aż skończy się tysiąc lat. Potem będzie rozwiązany "na mały czas" w celu ostatecznego wypróbowania wszystkich ludzi, by sprawdzić czy posiadają oni, czy też nie, serca wystarczająco wierne Bogu oraz Jego zasadom prawdy i sprawiedliwości. Ci, którzy okażą się niegodnymi wiecznego życia, zostaną zniszczeni razem z szatanem i jego złymi aniołami w drugiej śmierci - wiecznym unicestwieniu. Lecz ci, którzy okażą się godnymi, sprawiedliwymi, usłyszą jak wielki Król, Jezus mówi do nich: "Pójdźcie, błogosławieni Ojca mego! odziedziczcie królestwo [ziemskie] wam zgotowane od założenia świata" (Obj. 20, Mat. 25:31-46). Potem nadejdą "przyszłe wieki" (Efez. 2:7), wieki wielkiego pokoju i szczęścia dla nawróconego rodzaju ludzkiego w wiecznym Królestwie Boga na ziemi. Zostanie wtedy

udzielona pełna odpowiedź na modlitwę z Mat. 6:10! Chwalmy Boga za ten ostateczny wynik!

Pismo Święte, chronologia biblijna, wypełnianie się proroctw biblijnych odnośnie Izraela i znaki czasu obficie oraz łącznie świadczą:

(1) Że symboliczne "siedem czasów" karania Izraela przez narody (pogan), wśród których mieli być rozproszeni (3 Moj. 26:18, 21, 24, 28, 33-45), skończyło się.

(2) Że podczas Wieku Ewangelii Jeruzalem (Izrael) było "pędzone w niewolę między wszystkie narody" oraz "deptane od pogan, aż się wypełnią czasy pogan" (Łuk. 21:24), co zostało zakończone, gdy minął ów określony czas.

(3) Żeznaczony czas "dwójnasobu" Izraela "za wszystkie grzechy" jego (Izaj. 40:1, 2, Jer. 16:14-18, Zach. 9:12) "dopełnił się".

(4) Że w miarę jak wchodzi "zupełność z pogan" "zatwardzenie z części", które przyszło na Izraela, stopniowo jest usuwane, a łaska powoli znowu do nich powraca (Rzym. 11:25).

(5) Że Bóg obecnie ponownie zgromadza Izrael do jego obiecanej ziemi i okazuje mu łaskę, przygotowując ustanowienie Swego Królestwa na ziemi, tak jak obiecał (3 Moj. 26:40-45, Ps. 22:24-32, 102:14-29, Izaj. 2:2, 3, 14:1, Jer. 23:5-8, 24:6, 7, 30:7-11, 18-24, 31:8-12, 33:7, 10, 11, Ezech. 16:53-55, 60-63, 36:1-15, 24:38, 37, Oz. 3:4,5, Joel 3:1, 2, 17-21, Am. 14,15, Sof. 3:10-20, Zach. 8).

(6) Że Izrael jako naród powróci do swej obiecanej ziemi, *zanim* uzna swego Mesjasza, *zanim* ustanowione zostanie Jego

Królestwo na ziemi i Nowe Przymierze zostanie z nim zawarte (Ezech. 37:21-28, Zach. 12:10, Jer. 31:23-34).

(7) Że nadszedł czas, gdy "drzewo figowe" (Izrael) i "wszystkie drzewa" (wielka i bezprzykładnie duża liczba narodów, które uzyskują obecnie niepodległość) "już się pukają" (egzystują jako niezależne narody) i że "gdy ujrzycie, iż się to [a także wiele innych znaków czasu wypełniających się proroctw] dzieje, wiedzcie, że blisko jest Królestwo Boże", "spoglądajcież a podnieście głowy wasze, przeto iż się przybliża odkupienie [uwolnienie] wasze" (Łuk. 21:28-33).

Dziękujemy Bogu za Jego wspaniałe Królestwo na ziemi, które już wkrótce nadejdzie, o które wciąż się modlimy: "Przyjdź królestwo Twoje; bądź wola twoja jako w niebie, tak i na ziemi".

www.epifania.pl